

Ο Καστανιώτης

Όργανο Επικοινωνίας Απανταχού Καστανιωτών Ευρυτανίας

Τριμηνιαία Έκδοση • Έτος 25ο • Αρ. Φύλλου: 97 • Απρίλιος - Μάιος - Ιούνιος 2003 • Έκδοση - Διεύθυνση : Σύλλογος Καστανιωτών
Γραφεία: Ιπποκράτους 44 • GR - 106 80 Αθήνα • GREECE • Τηλ.: 210 36. 37. 185 • Τιμή Φύλλου: 0,29 Ευρώ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΑΝΑΠΟΛΗΣΕΙΣ ΚΙ ΟΝΕΙΡΟΦΑΝΤΑΣΙΕΣ

του **ΓΙΑΝΝΗ Δ. ΥΦΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ**

Φιλολόγου Λυκειάρχη και Προέδρου

του Συλλόγου των απανταχού Καστανιωτών

Ευρυτανίας «Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ»

Το φετινό το Πάσχα, εξαιτίας οικογενειακών υποχρεώσεών μου, το πέρασα στην Αθήνα. Έτσι, γιόρτασα εδώ με την οικογένειά μου τις άγιες ημέρες της Μεγάλης Εβδομάδας και της Λαμπρής, αλλά τις γιόρτασα με έντονη μονοτονία, τυπικότητα και πεζότητα.

Βλέπετε άλλαξαν οι καιροί και οι συνήθειες των ανθρώπων.

Άλλαξε, όπως ήταν φυσικό, και ο τρόπος εορτασμού των μεγάλων εορτών της Χριστιανοσύνης, αλλά και των εθνικών επετείων μας ακόμη.

Ο τεχνικός πολιτισμός, με το έντονο υλοκρατικό πνεύμα που τον διακρίνει, μας απομάκρυνε από τα ήθη και τα έθιμά μας που - για πολλούς αιώνες - διαμόρφωσαν την Παράδοσή μας και προσδιόρισαν την πολιτιστική μας ταυτότητα και ιδιαιτερότητα.

Ωστόσο τα πολλά αρνητικά (για μένα) του φετινού εορτασμού του ΠΑΣΧΑ μου έδωσαν την αφορμή για **αναπολήσεις και ονειροφαντασιές** και βρέθηκα νοερά βέβαια - ίσως κατά συγκυρία, ίσως και κατά θεία Πρόνοια και Οικονομία - στο όμορφο χωριό μας, την ΚΑΣΤΑΝΙΑ, σε καιρούς όμως αλλοτινούς, όταν το ΠΑΣΧΑ όλοι **οι Καστανιώτες το γιορτάζαμε με ξεχωριστή λαμπρότητα.**

Το βράδυ, λοιπόν, της Ανάστασης, μετά τη διανομή του Αγίου Φωτός, που έφεραν στις εκκλησίες μας από τον Πανάγιο Τάφο, και μετά το ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ που ακούστηκε από παπάδες και ψαλτάδες και στη δική μου ενορία, την Αγία Τριάδα του Βύρωνα, ακολουθώντας και εγώ τη συνήθεια της άμεσης επιστροφής στα σπίτια μας για τη μαγειρίτσα και το τσουγκρισμα των

κόκκινων αυγών, γιόρτασα μια Λαμπρή που δεν είχε καμιά απολύτως σχέση με παλιούς εορτασμούς της ημέρας αυτής.

Ήταν τρεις και μισή η ώρα (δύο και πλέον ώρες προτού ξημερώσει), όταν έμεινα εντελώς μόνος, καθισμένος στον καναπέ του σαλονιού μου. Ακριβώς απέναντί μου, επάνω στο γραφείο μου, ένα κερί αναμμένο με το Άγιο Φως, έκαιε ακόμη και η φλόγα του δεν έλεγε να σταματήσει τους ακανόνιστους παιχνιδισμούς της.

Είχα φροντίσει από τις αρχές της Μεγάλης Εβδομάδας, να αγοράσω αρκετά CD με παραδοσιακά δημοτικά τραγούδια και ιδιαίτερα με τα τραγούδια εκείνα που τραγουδούσαν στο χωριό μας τα παλιά, καλά χρόνια.

Τα τραγούδια αυτά ήταν και τα πρώτα μουσικά ακούσματά μου, αυτά που διαμόρφωσαν - εδώ και χρόνια - τις μουσικές επιλογές και προτιμήσεις μου.

Έβαλα, λοιπόν, τα ακουστικά, για να μην ενοχλώ κανέναν, και πάτησα το πλήκτρο του κασετόφωνου, που άρχισε να παίζει - σε πολύ καλές εκτελέσεις - αθάνατα δημοτικά τραγούδια, ρουμελιώτικα και ηπειρώτικα κατά προτίμηση. Έτσι άρχισα και εγώ να αναπολώ και να γυρίζω πίσω στα περασμένα, αναλογιζόμενος ποιος, πού και πότε έλεγε στο χωριό μας κάθε

ένα
από
τα

Οι γονείς μου: Δημήτριος Αθ. Υφαντόπουλος και Ροδάνθη (Ρόιδω) Δημ. Υφαντοπούλου το Πάσχα του 1968 στο προαύλιο του Αι – Νικόλα. τραγούδια αυτά.

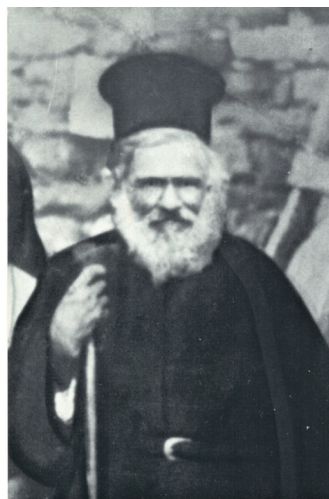
Σε μία στιγμή το βλέμμα μου καρφώθηκε σε μία φωτογραφία των γονιών μου, που βρίσκεται πάντοτε επάνω στο γραφείο μου. Τη φωτογραφία αυτή την έβγαλα εγώ ανήμερα του ΠΑΣΧΑ στα 1968, μπροστά στον Άγιο Νικόλαο, όταν ήμουν τριτοετής φοιτητής στη Φιλοσοφική Σχολή του Παν/μίου Αθηνών και οι γονείς μου στέκονταν ακόμη πολύ καλά.

Εδώ εικονίζεται η μακαρίτισσα η μάνα μου, η Ρόιδω, όπως την έλεγαν στο χωριό, να κρατάει τις πασχαλινές λαμπάδες για την ακολουθία της Αγάπης που σε λίγο θα άρχιζε.

Στο προαύλιο της ιστορικής εκκλησιάς του χωριού μας, όπου και η φωτογραφία, συγκεντρώνονταν όλοι οι συγχωριανοί μας, από όλες τις συνοικίες, και όταν τελείωνε η ακολουθία, έστηναν χορό, τραγουδώντας και χορεύοντας συγχρόνως σε δύο και τρεις ακόμη κύκλους. Ο tempora, o mores. (= Ω (παλιά) χρόνια, ω (παλιές) συνήθειες, όπως έλεγαν και οι Ρωμαίοι).

Τα μάτια μου βούρκωσαν και χωρίς να το καταλάβω, ενώ με πήρε ο ύπνος ήρθε «η **μάγισσα και πλάνα φαντασία**», όπως λέει και ο ποιητής μας **Κώστας Κρυστάλλης**, με πήρε και με έφερε - νοερά βέβαια - στο χωριό μας στην **ΚΑΣΤΑΝΙΑ**, στο προαύλιο του Αϊ-Νικόλα.

Έτσι έζησα - στο όνειρο μου - ένα ΠΑΣΧΑ, όπως το γιόρταζαν οι παλιοί, πολλά χρόνια, πριν να γεννηθώ εγώ, ή όπως το γιορτάζαμε στις δικές μου ημέρες, όταν η **ΚΑΣΤΑΝΙΑ** ήταν ακόμη στις δόξες της, γεμάτη κόσμο και με πάνω από εκατόν είκοσι παιδιά να φοιτούν στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού μας που έμεινε πια με ένα μαθητή και ένα δάσκαλο.

Ο αιέμνηστος ιερέας
παπα - Χρήστος,
εφημέριος για πολλά
χρόνια στην Καστανιά.

Όντας φιλοπερίεργος από μικρός και έχοντας τη συνήθεια να ρωτάω για να μάθω για πρόσωπα και πράγματα, για την ιστορία, τα ήθη και τα έθιμα, του χωριού μας, άκουσα από πολλούς συγγενείς και συγχωριανούς - κυρίως όμως από τη μάνα μου και τη θειά μου τη **Γιωργούλα τη Δαλακώστα**, τη αδελφή της μάνας μου, αλλά και από την αδελφή του πατέρα μου, τη θειά μου τη **Γιωργούλα τη Θύμιανα** (Γεωργία Δελικωστοπούλου) - πώς γιόρταζαν το ΠΑΣΧΑ στο χωριό μας οι παλιοί Καστανιώτες.

Αυτά θα αφηγηθώ και τώρα με την πρόθεση να τα θυμηθούμε εμείς, οι μεγαλύτεροι, αλλά να μάθουν και τα παιδιά μας ότι κάποτε το χωριό των γονιών και των προγόνων τους ήξερε

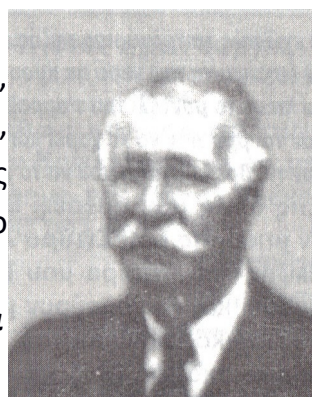
να γιορτάζει - με ξεχωριστό τρόπο - τις χρονιάρες μέρες και ιδιαίτερα την **Ανάσταση του Χριστού μας**.

«Μετά την ακολουθία της Αγάπης, ανήμερα της Λαμπρής, μου έλεγε η μακαρίτισσα η μάνα μου, το χορό τον ξεκίναγε ο **παπα-Χρήστος**».

Έμπαινε μπροστά, έβγαζε το καλυμμαύκι του και τραγουδούσε τούτο το τραγούδι:

**«Σήμερα είναι Κυριακή και μεγάλη Εορτή.
Σήμερα Χριστός Ανέστη και ταχιά αληθώς Ανέστη.
Σήμερα χορεύουν όλοι, ιερείς και Αποστόλοι.
Σήμερα οι Αποστόλοι έστησαν χορό μεγάλο,
έστησαν χορό μεγάλο το Χριστό να συνεψάλλουν.
Ο Δαβίδ κρούει τη λύρα με τη δεξιά του χείρα.
Με τη δεξιά του χείρα και χορεύουν με τη μία.
Κι ομπροστά βάνουν τον Πέτρο και χορεύει με το μέτρο
κι ύστερα τον Ιωάννη για να δεις χορό που
κάνει».**

Στη συνέχεια, ο παππούς σου και πατέρας μου, ο **Παναϊτογιάννης**, που ήταν και ο πρώτος Επίτροπος, έμπαινε μπροστά και τραγουδούσε μαζί με όλους τους άλλους συγχωριανούς μας χορεύοντας συγχρόνως το ακόλουθο τραγούδι:

**«Στον τόπο σ' Γιάννο μου, το χορό στο χέρι
σου θε να πιαστώ.**

**Κι απάνω στην Τριανταφυλλιά που φτιάχνει
η πέρδικα φωλιά,
που φτιάχνει η πέρδικα φωλιά και βγάζει
τριανταδυό πουλιά.**

Ο Παναϊτογιάννης
(Ιωάννης Παν.
Αθανασιάδης)

**Μέσα τη στρώνει με φλουριά κι απέξω με τριαντάφυλλα.
Κι αναταράχτη η πέρδικα και πέσανε όλα τα φλουριά...».**

Ακολουθούσε ο γέρο-Ραφτάκης που τραγουδούσε το Σουφ-Αράπη:

**«Τι έχουν οι κάμποι και βογγούν και τα βουνά και τρίζουν;
Μην άνεμος τα πολεμά, μην η βροχή τα δέρνει;
Ούτ' άνεμος τα πολεμά ούτε η βροχή τα δέρνει.
Ο Σουφ (-Γιουσούφ) Αράπης πολεμάει με δεκαοχτώ χιλιάδες.
Πέφτουν οι μπόμπες σαν βροχή, τα βόλια σαν χαλάζι
κι αυτά τα λιανοτούφεκα σαν άμμος της θαλάσσης...».**

Ύστερα ερχόταν η σειρά του **Νταλακοστογιώργου** (= Γεωργίου Δαλακώστα) που τραγουδούσε τον Ντελή Παπά.

*«Κούω (=ακούω) τον άνεμο κι αχάει τον Τούρκο και μαλώνει.
Με τα βουνά εμάλωνε και με τα δέντρα αχούσε.
Εσείς βουνά του Γρεβενού και πεύκα του Μετσόβου,
εσείς καλά τον ξέρετε, αυτόν τον παλιό-κλέφτη
που ήταν μικρός στα γράμματα, μικρός στα πινακίδια
και τώρα στα γεράματα σηκώθη πάει κλέφτης.
(ο Ντελή-παπάς, λεβέντης και ο γιος του παπα-Γιώργη).
Όλα τα κάστρα πάτησε κι ούλα τα μοναστήρια».*

*Η αείμνηστη Λαμπρινή (Λάμπρω) Μπαλτά με το σύζυγό της
Κωνσταντίνο Μπαλτά από την Καστανούλα, γονείς του εκλεκτού
συγχωριανού μας Σταύρου Κ. Μπαλτά.*

Ξεχωριστή βέβαια ήταν η παρουσία και η συμμετοχή στο χοροστάσι και των γυναικών.

Πρώτες απ' όλες οι Μπαλταίισσες από τα Χάνια και την Καστανούλα.

Μπροστά έμπαινε η Λάμπρω η **Μπαλτά**, η μητέρα του Σταύρου του Μπαλτά από την Καστανούλα (καταγόταν από τους Θανασουλαίους από τον Προυσό και ήρθε νύφη, όπως και η αδελφή της η **παπα-Κώσταινα** στην Καστανιά).

Την ακολουθούσαν οι υπόλοιπες γυναίκες και έλεγαν χορεύοντας το ακόλουθο τραγούδι:

*«Βρύση μου μαλαματένια πώς βαστάς κρύο νερό;
Πώς βαστώ κι εγώ ο καημένος τον εδικό σου τον καημό;
Να 'μουν βρύση να 'μουν στέρνα να 'μουν γάργαρο νερό
για να βάσταγα ο καημένος τον εδικό σου, τον καημό.
Σαν τη μάρμαρη κολώνα που στέκει μεσ' την εκκλησιά
και μαραίνεις και ζουρλαίνεις, θρε, νέους, γέρους και παιδιά».*

Τρίτη της Λαμπρής, 1953. Χορός στο προαύλιο του Αγίου Νικολάου. Ο στρατιώτης που κρατεί την πρώτη του χορού είναι ο Απόστολος Α. Κουτρούμπας. (Η φωτογραφία προστέθηκε από το Ζαχ. Ζηνέλη).
χοροστάσι στο προαύλιο του Αϊ-Νικόλα δεν έλειπαν - πολλές φορές -και μερικοί Τορνιώτες, που κατάγονταν ή είχαν συγγενείς στην Καστανιά.

Πρώτος και καλύτερος ο **Γιαννιο-Δημήτρης (Δημήτρης Αλαμπασύνης)** ο πατέρας του αείμνηστου ιερέα **παπα-Βασίλη Αλαμπασύνη**, που η γυναίκα του ήταν Καστανιώτισσα, Σιαγιωργοπούλα, απ' τον Πέρα-Μαχαλά, ερχόταν συχνά στην Καστανιά τη μέρα της Λαμπρής. Το τραγούδι της επιλογής του ήταν οι τρεις αντρειωμένοι σε σκοπό τσάμικο:

**«Τρεις αντρειωμένοι βούλονται, μαργαριταρένια μου,
να βγουν σ' απάνω κόσμο, μαργαριταριό-κλωνάρι
κι ασημένιο μου κρουστάλλι.
Κόρη ξανθή τους άκουσε και τους περικαλάει,
-Πάρτε και 'με, αντρειωμένοι μου, να βγω σ' απάνω κόσμο
-Κόρη μ' εδώ που πάμε εμείς συ δεν χωράς να πάεις.
Κόρη μ' βροντάν τα ρούχα σου και τρίζουν τα μαλλιά σου.
Εγώ τα ρούχα τα πετώ και τα μαλλιά τα κόβω».**

Το τραγούδι όμως που ένωνε τις πιο παλιές εποχές με τις νεότερες, αυτές που έζησα και εγώ ήταν «τα Καστανιώτικα βουνά».

**«Τα Καστανιώτικα βουνά τρογυρισμό δεν έχουν
και εγώ πώς τα τρογύρισα πεζός και καθαλάρης.
Σαν έσκυφα να πιω νερό σε κρουσταλλένια βρύση**

*μου 'πέσε το μαντήλι του τ'αρραβωνιαστικό μου.
Κι αν το 'βρε νιος να το χαρεί και γέρος ας το δώσει
κι αν το 'βρε κι αγάπη μου να το χαρούμε αντάμα».*

Ο Αϊ -Νικόλας της ΚΑΣΤΑΝΙΑΣ, η ιστορική εκκλησία του χωριού μας (έτος κτίσεως 1795) με το προαύλιό του, όπου σηνόταν «τρικούβερο γλέντι» από το 1830 - 1972 την ημέρα της ΛΑΜΠΡΗΣ. (Φωτ. Γιάννη Δ. Υφαντόπουλου, Ιούνιος 2003).

Στις δικές μου ημέρες, θυμάμαι τον μακαρίτη τον μπάρμπα μου **Σπύρο Λωρίδα** (άντρα της αδελφής του πατέρα μου **Κατερίνης**), να τραγουδάει και να χορεύουν μπροστά νέοι και νιές το ιστορικό τραγούδι του Κατσαντώνη σε αργό τσάμικο σκοπό.

*«Έχετε γεια, ψηλά θουνά και σεις κοντές ραχούλες.
Κατσαντώνη μου, καπετάνιε μου.
Εσείς Τζουμέρκα κι Άγραφα παλικάριών λημέρια.
Εσάς αφήνω μάρτυρες, εσείς να μαρτυρήστε
σαν δείτε τη γυναίκα μου και το μικρό παιδί μου.
Άρρωστό νε με πιάσανε ξαρμάτωτο στο στρώμα
σαν το μωρό στην κούνια του στα σπάργανα δεμένο».*

Ακούγοντας στο μεταξύ το παραπάνω τραγούδι από το CD, σε μια θαυμάσια ηπειρώτικη παραλλαγή κι εκτέλεση από το Σάββα Σιάτρα, ξύπνησα.

Ήταν ακόμη νύχτα. Το όνειρο που έζησα ήταν τόσο έντονο και με κάθε λεπτομέρεια που με έκανε να αναρωτηθώ πού βρισκόμουν.

Με τα μάτια ανοιχτά πλέον συνέχισα να αναπολώ γνώριμους για μένα πασχάλινους εορτασμούς στο προαύλιο της ιστορικής εκκλησίας του Αϊ-Νικόλα.

Θυμάμαι πολύ καλά και τη **θεία-Μήτσαινα**, τη **Φράγκο Μήτσαινα** από το Ποτάμι, κουτσαίνοντας με το μπαστούνι της να τραγουδάει και να χορεύει στον Αϊ-Νικόλα το ακόλουθο (αποκριάτικο κατά την εκτίμησή μου) τραγούδι:

«Όλοι επαντρεύτηκαν και νοικοκυρεύτηκαν.

**Σαν παντρεύτηκα κι εγώ, τον κακό μου τον καιρό
και πήρα μια στριγλάρω, κρίμα σε με το γέρο
το Γενάρη μ' έστελνε να πα (=να πάω) ξεροθερίσω.**

**Θέριζα - ξεθέριζα και το βράδυ ερχόμουνα
και το βράδυ ερχόμουνα μ' ένα δεμάτι ασφάκες.**

**Φουρνοξεθαλάδραξε και μου' κόψε μια στην πλάτη.
Πω, πω, πω, πλατούλα μου, με ξέκανες γριούλα μου.**

**Όταν είμαι με το φίλο, κάτσε όξω σαν το σκύλο
κι όταν είμαι μοναχή μου, έλα κούνα το παιδί μου».**

Θυμάμαι ακόμη, αργότερα, λίγο πριν από το 1972, προτού να καταργηθεί το χοροστάσι στον Αϊ-Νικόλα, εξαιτίας της προόδου και των ηχοπαράγωγων κατασκευασμάτων (τα πικ-απ εννοώ και τα μαγνητόφωνα) πολλούς συγχωριανούς μας, όλους μακαρίτες πια, να τραγουδούν και να χορεύουν σκωπτικά τραγούδια, καταφεύγοντας συγχρόνως και σε μιμητικές κινήσεις ή χειρονομίες. Ανάμεσα σ' αυτούς συγκαταλέγονταν ο μπάρμπα - **Θανάσης ο Μπταλαγιάννης**, ο μπάρμπα - **Λευτέρης ο Καλαντζής**, ο μπάρμπα - **Μήτσος ο Τσιώκος**, ο γραμματέας του χωριού μας, ο μπάρμπα - **Νίκος ο Μπακατσιάς**, ο μπάρμπα - **Αντρίτσος ο Κουτρούμπας**, ο μπάρμπα - **Χριστόφορος ο Μπαλτάς**, ο **Παναγιώτης ο Τσιλεμέκης** κ.α.

Όλοι αυτοί τραγουδούσαν και χόρευαν:

α) «Πώς το τρίβουν το πιπέρι του διαβόλου οι καλόγεροι;

Με το πόδι τους το τρίβουν και το ψιλοκοπανίζουν.

Με το γόνα τους το τρίβουν και το ψιλοκοπανίζουν.

Με τον κ..... τους το τρίβουν και το ψιλοκοπανίζουν. »

β) «Πέρασα απ' την Κυρκαριά (Βουλκαριά είναι το σωστό) κι είδα κι έσπερναν κουκιά.

Έτσι δα τα σπέρνανε και στη γη τα χώνανε.

Μάτα ξαναπέρασα κι είδα πώς τα σκάλιζαν....

Ξανά-ματα πέρασα κι είδα πώς τα πότιζαν...

Κι όταν ξαναπέρασα είδα πώς τα μάζευαν...

και σαν ξαναπέρασα είδα πώς τα στούμπαγαν».

Με το άκουσμα του τελευταίου στίχου, ο ένας χτύπαγε τον άλλο (τον προηγούμενό του) στην πλάτη, προκαλώντας τα γέλια και την ευχαρίστηση όλων των συγχωριανών μας, που ολόρθοι ή καθισμένοι στα πεζούλια διασκέδαζαν και απολάμβαναν το χορό και τα τραγούδια.

Ήταν περασμένη η ώρα και κόντευε να σουρουπώσει, όταν τελείωνε το χοροστάσι της Λαμπρής στο προαύλιο του Αϊ-Νικόλα, και όλοι οι χωριανοί έπαιρναν το δρόμο της επιστροφής στα σπίτια τους ή στα μαγαζιά του χωριού, όπου τους περίμενε το ψητό αρνί ή κατσίκι, το κόκκινο κρασί, τα βαμμένα κόκκινα αυγά και το τσίπουρο. Δεν έλειπε βέβαια - από το πασχαλινό τραπέζι - και το φρέσκο τυρί, φτιαγμένο από κατσικίσιο και πρόβειο γάλα.

Το ίδιο γινόταν και τη Δευτέρα και λιγότερο την Τρίτη της Λαμπρής.

Πέρασαν όμως τριάντα χρόνια ολόκληρα από τότε που για τελευταία φορά τραγουδήσαμε και χορέψαμε στον **Αϊ-Νικόλα**, στην **ΚΑΣΤΑΝΙΑ**. Ο εορτασμός της Λαμπρής κρατούσε πάντοτε ένα δικό του τυπικό και μία τάξη που η μία γενιά κληροδοτούσε στην άλλη.

Φαίνεται πως ο εορτασμός αυτός άρχισε λίγο μετά την απελευθέρωση απ' τους Τούρκους, ίσως αμέσως μετά το 1830 και κράτησε πάνω από 140 χρόνια. Σήμερα δε γιορτάζεται έτσι το Πάσχα στο χωριό μας. Τίποτα από το σήμερα δε θυμίζει τους παλιούς καλούς εορτασμούς.

Το πώς γιόρταζαν οι παλιοί και πώς γιορτάζαμε εμείς τη ΛΑΜΠΡΗ, έμεινε πια ως μία ανάμνηση που μας δίνει την αφορμή - κάτω από κατάλληλες συνθήκες - για αναπολήσεις κι ονειροφантаσιές, για νοερά ταξίδια σε καιρούς αλλοτινούς, όταν η **ΚΑΣΤΑΝΙΑ** ήταν ακόμη γεμάτη κόσμο και ζωή.

Όσο για τις συνοικίες της, είχαν τα σπίτια τους ολόρθα και παστρικά με τα τζάκια τους να καπνίζουν όλο το χρόνο, συμμετέχοντας κι αυτά - θα μπορούσε να πει κανείς - σε χαρές και λύπες των ενοίκων τους, που εδώ και χρόνια μίσεψαν για την Ουράνια Πολιτεία, αφήνοντας πίσω τους (οι ένοικοι) ερείπια, χαλάσματα και πάνω απ' όλα ερήμωση και λησμονιά.

ΓΙΑΝΝΗΣ Δ. ΥΦΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Δημοσιεύτηκε στην Εφημερίδα Ο ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗΣ αρ. φ. 97, ΑΠΡ ΜΑΪ ΙΟΥΝ 2003 . Αρχείο και ψηφιακή επεξεργασία: Ζαχ. Ζηνέλης.